

Kui tahad oma süsinikujälge vähendada, võta Lenovo X1 Carbon

10 aastat tagasi Autor: [AM](#)

Lenovo X1 Carbon 4G (2014) pole enam süsinikkiust nii pungil, kui 2 aastat vanem mudel, kuid selle tugev korpus ja võimas sisu lubavad ultrabookil kaua kesta. See aga teeb süsinikujälge vähendamise arvutit pikalt kasutades hulga lihtsamaks.

Parameetreid vaadates võiks X1 Carbon olla peaaegu et ultrabooki etalon. Kerge, kiire, vastupidav ja väga hea ekraaniga. Tagaküljel on SIM-kaardi sahtel (ettevaatust, sinna on raske oma microSIM-i sisse saada) – mobiilset andmesidet pakutakse 4G kiirustel. Klaviatuuri kõrval on turvalisuse lisamiseks sõrmejäljelugeja. Ultrabookil pole muidugi füüsiliste andmekandjate ajastu relikti – optilist seadet.

USB-pesade vähesuse üle (üks tavaline, üks kiire) võib ka nuriseda, kuid üks nendegi vajadus on ultrabookide mobiilsetel kasutajatel aja jooksul aina enam vähenemas. Suur hiireplaat võiks olla edukaks hiireasendajaks, mis vabastaks kohe ühe USB-pesa ka töölaua taga, samuti pole sisseehitatud mobiilse Interneti puhul vaja jännata väliste USB-modemitega. Kuid hiireplaadi terves ulatuses allavajutamine tekitab siin mõnikord liiga tugevalt hiireplaati vajutades valehäireid.

Teine valehäirete koht on USB-pesa meenutava laadijaotsa pistmine toitepesasse. See toitepesa on nii sarnane USB-pesaga, et nii mõnigi kord tabasin end surumast USB-pulka toitepesa või toiteadapterit USB-pessa. Aga üks needki asjad harjuvad tihedal kasutajal peagi käe sisse, kus miski käib. Vasakul küljel on veel HDMI, Mini DisplayPort, heli universalane In/Out pesa (3,5 mm). Paremal küljelt leiab lisaks USB 3.0 pordile Etherneti minipesa ja Kensingtoni luku pesa. Tagaküljel on SIM-kaardi pesa, mille peab avama kirjaklambri või mõne muu peenema pulgaga.

Klaviatuur on Thinkpad'ilikult hea. Võrreldes kahe aasta taguse mudeliga on just siin paar elementi, mille järgi uue moodsa mudeli tunneb eksimatult ära, võrreldes vanema mudeliga. Ülimoodsa lähenemisena on klaviatuuri kohal funktsiooniklahvide asemel puuetundlik LED-ekraan, mis vastavalt funktsioonide valikule pilti ja tähendust muudab. Paraku on funktsioonid riistvarasse sisse ehitatud ja kujutised puuetundlikul funktsiooniribal pole mitte LCD-ekraaniga tekitatud, vaid lihtsalt vastavate sümbolitega LED-tuled, mis vahetuvad. Üks võimalik funktsiooniklahvide režiim on ka konverentsirežiim, millega saab mugavalt juhtida veebikaamerat, mikrofoni, teha ekraanipilte jne. Helivaljus käib ka puuetundlikult funktsiooniekraanilt.

Samas hakkas (ilmselt harjumuste tõttu) häirima see, et tagasikustutusklahv (Backspace) on klaviatuuril mitte paremas ülemises nurgas nagu tavaliselt, vaid seespool ja nurka on jäetud *Delete*-klahv. *Home*- ja *End*-klahvid on ka surutud ebaharilikku kohta – A tähest vasakule, kus neid kogemata *Caps Lock*i ja A tähe asemel juhtub sõrm mõnikord tabama. *Caps Lock* on aga esilekutsutav *Shift*-klahvi kiire topeltvajutusega. Seegi vajab harjumist.

Teise välise olulise muudatusena sisestusseadmete juures on ära kaotatud kõik hiire füüsilised nupud ja tekitatud üks ühtlane puuteplaat. Muidugi on Thinkpadi ajaloolistel fännidel võimalik kasutada ka seda punast hiirenuppu G, H ja B klahvide vahel. Nupudeta hiireplaat aga tundub natuke ebamugavam, vähemalt alguses. Vasak hiireklikk hiireplaadil on endiselt mugav, aga parem hiireklikk nõuab kogu hiireplaadi paremast nurgast kolksuga allavajutamist. See-eest on puuteplaadi pind tunduvalt suurem.

Kaamera on nagu mõned uuemad nutitelerid võimalik panna reageerima käeviibetele. Seda võib näiteks vaja minna, kui läppar mingit videot näitab ja kasutaja seda mugavalt diivanil külitades eemalt vaatab. Väga punktiheda ekraaniga võiks ju pildivaatamine mõnus olla. Siis saab viibetega videot peatada, tagasi kerida või listist järgmise valida. Viiped töötavad nagu Xboxi Kinectil ja üsna täpselt. Powerpointi slaidi saab ka arvuti ees viibeldes edasi-tagasi kerida ning heli valjemaks-vaiksemaks keerata üsna mugavalt. See tundus lausa maagiana, et sõrme suu ette pannes saab arvuti alati aru, et nüüd tuleb *Mute* ehk helivaigistus peale panna.

Ekraan on ka puuetundlik, seega võib osutada mõistlikuks Windows 8.1 Pro Metro-liidese suurte ikoonidega keskkonna tarbimine. Paraku on kerge sülearvuti ekraanile vajutamine natuke veider, sest ekraan pole jäik ja siis peaks teise käega toetama ekraanitagust, et see liialt võdisema ei kipuks, eriti ülemises ääres ekraanile vajutades.

Ekraani õrnakoeline olek on näha ka üsna kitsukestes ja pisikestes ekraanihingedes, kuid need on (vähemalt uue masinaga) veel piisavalt jäigad, et ekraani kaant ühe käega lahti ei saa. Arvuti alumine osa kipub kaasa tõusma, kui avada, seega teise käega peab klaviatuuripoolset osa kinni hoidma. Hinged on aga paindlikud ja ekraani saab täiesti lahti teha – kuni 180-kraadise nurgani. Müügimehe töökohal on see mugav – saab süleri nagu tahvli lauale laotada ja puuetundlikul ekraanil sõrmega kõike juhtida.

Kogu süsinikfiiberkiust ja magneesiumisulamist kest on loodud, et kesta. Koostekvaliteet paistab olevat väga hea, vastupidavuse tunnustuseks on Lenovo ehitanud selle arvuti vastavaks USA sõjaväe MIL-STD-810G vastupidavusstandardile. Isegi puuetundlik

funktsiooniklahvide ekraan on kaetud gorillaklaasiga (Gorilla Glass), et kriime ei tekiks ja niisama midagi katki ei läheks. Magneesiumlisandiga metallkest kaitseb arvuti alumist poolt, ekraanikaas on aga endiselt süsinikfiiberkiust, et õigustada arvuti nime. Samuti peaks see aitama masinal kaua kaubanduslikult ilus püsida, et ärikasutatja niisama lihtsalt oma tööriista välja ei vahetaks. Mida kauem on arvuti töös, seda keskkonnasõbralikum ja seda väiksem on kasutaja tekitatav nn süsinikujalg.

Kuid eks kauem kasutusel olek sõltub palju ka sisemisest riistvarast. Testitud mudel oli 8 GB mälu (alla 6 GB enam ei maksa Windows 8.1 sujuvaks jooksutamiseks võtta), 128 GB välmäluketta, Intel Core i7 4600U 2,1 GHz protsessori ja 14-tollise mati puuetundliku ekraaniga (16:9, 2560x1440 pikslit, 10 sõrme vajutust korraga tuvastav). Kõlarid ei tekita just melomaani jaoks vastuvõetavat heli, kuid ärikasutaja saab oma videokonverentsid aetud.

Aku laeb ligi kaks ja pool tundi tühjast täiesti täis, tööaega täis akult jätkub peaaegu 7 tunniks. Lenovo ise lubab, et rohkem kui kaheksaks ja pooleks tunniks.

Tehtud testid:

- Passmark Performance test 8.0: 2165,1 punkti
- Geekbench 3.0: 5765 punkti
- Sunspider Javascript Benchmark 1.0.2: 204,4 ms

Kogu selle pika jutu kokkuvõtteks võiks siis öelda järgmist. Esiteks – ekraan on väga hea, korraliku vaatenurga ja suure punktihedusega ning ka puuetundlikkusele pole midagi ette heita. Kiirus on samuti hea – kiire protsessor, kiire välmäluketas, kiire graafika ja piisavalt mälu. Segavad aga mõned uuendused klaviatuuril tähti ümber paigutades ja ka hiireplaat on kohati ebamugavam, kui mõne vanema Thinkpadiga. Ja muidugi hind – see on tavainimesele liiga kallis (kaugelt üle paari tuhande euro testitud mudeli puhul). Kuigi kõige odavamad X1 Carbonid saab juba kätte ka 1500 euroga.

Arvuti andis testimiseks ATEA.

KAIDO EINAMA

TEHNILISED ANDMED

Sülearvuti Lenovo Thinkpad X1 Carbon 4G (2014)

Hind: 2415 eurot (ATEA)

Protsessor: Intel Core i7 4600U 2,1 GHz

Mälu: 8 GB DDR3L, 1600 MHz

Kõvaketas: 128 GB SSD

Operatsioonisüsteem: Windows 8.1 Pro

Videokaart: Intel HD 4400

Ekraan: 14" WQHD (2560 x 1440 pikslit), matt, puuetundlik (kuni 120 sõrme korraga)

Veebikaamera: HD (720p)

Pordid ja lisahendused: 2x USB 3.0, WiFi, Bluetooth 4.0, mikrofon/kõrvaklapipesa kaks-ühes, Onelink doki pesa, HDMI, 4G modem (microSD kaardiga), mini DisplayPort, GPS, sõrmejäljelugeja

Aku: 8 elemendiga, kuni 8,6 tundi

Kaal: 1,2 kg

- [Testid](#)
- [Sülearvutid](#)